

Arrest

nr. 85 905 van 17 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 23 december 2005 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker dient een beroep in bij de Vaste beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat op 6 april 2007 wordt verworpen. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State

die bij beschikking nr. 847 op 22 juni 2007 de vordering ontoelaatbaar verklaarde. Op 9 november 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.2. Op 20 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 4 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 12 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker actualiseert zijn aanvraag op 13 november 2009.

1.4. Op 20 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden op 22 oktober 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2009 met actualisatie 12.11.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 16.03.2009 met actualisatie dd. 12.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend / geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de mogelijke vermeende schending van art. 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene beroept zich middels zijn actualisatie dd. 12.11.2009 en het bijhorende typeformulier op de criteria 2.8B en ‘andere prangende humanitaire situaties’ van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou hij hiervoor in aanmerking kunnen komen. In het administratieve dossier zijn er immers verschillende elementen te vinden die zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 staven. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een arbeidscontract dat is opgesteld op 25.06.2007 (Rosendaal Services n.v.) met een aanvullende werkbelofte van dezelfde firma dd.19.02.2009. Het door betrokkene voorgelegde arbeidscontract liep echter van 25.06.2007 tot 30.11.2007 (brief Michel Volckaert in naam van Rosendaal Services n.v. dd. 18.02.2009) en kon niet langer doorlopen aangezien het Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie – Dienst Migratie op 19.10.2007 een arbeidskaart C weigerde aan betrokkene. Hieruit blijkt duidelijk dat het voorgelegde contract niet meer geldig is en

betrokkene niet aantoonde op het moment van de actualisatie van zijn dossier nog daadwerkelijk in aanmerking te kunnen komen voor tewerkstelling bij Rosendaal Services n.v. of bij een ander bedrijf. Betrokkene legt enkel een werkbepoofte voor en geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract, zoals vereist. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene levert verder geen bewijzen dat hij in aanmerking zou komen voor een andere prangende humanitaire situatie.

Betrokkene kwam in België aan op 08.04.2005 en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 06.04.2007 door een beslissing "niet erkend" door de Vaste Beroepscommissie hem ter kennis gebracht op 20.04.2007. Het beroep tegen die beslissing werd 'niet toelaatbaar' verklaard door de Raad van State dd. 22.06.2007. De Dienst Vreemdelingenzaken gaf een bevel tot het verlaten van het grondgebied op 05.10.2007, aan betrokkene betekend op 09.11.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielpcedure – namelijk ongeveer 24 maanden – was bovendien ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene sinds 08.04.2005 in België verblijft, over een attest van maatschappelijke oriëntatie beschikt, Nederlandse les heeft gevolgd, over een attest van inburgering beschikt, een beroepsopleiding (loopbaanoriëntatie voor anderstaligen, VDAB) heeft gevolgd, een attest basisveiligheid (NAVb) heeft behaald, een Individuele beroepsopleiding in een onderneming (IBO) heeft gevolgd, een werkverleden heeft en een oud arbeidscontract en een werkbepoofte voorlegt, een VDAB-beroepsopleiding industrieel isoleerder heeft afgerond, een vrienden- en kennissenkring heeft, getuigenverklaringen voorlegt, steeds al zijn verplichtingen is nagekomen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Deze elementen doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De tweede bestreden beslissing, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

"Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).
 - o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing "niet erkend" door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 20.04.2007.*
 - o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 05.10.2007, hem betekend op 09.11.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."**

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 9 november 2007 en 4 februari 2008 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn derhalve uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het aan verzoeker op 22 oktober 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

Eerste middel: Schending van de materiële motiveringsplicht als rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur
Verzoeker beroept zich op een schending van de materiële motiveringsplicht omdat de opgelegde motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering.

Verzoeker riep bij de actualisatie van zijn verzoek tot verblijfsmachtiging punt 2.8B van de instructies van 19/07/2010 in.

Verzoeker legde hiertoe een arbeidsovereenkomst voor van Rosendaal Services n.v. die aanvang op 25 juni 2007 waarbij hij meer verdient dat het minimumloon. Verzoeker legde tevens ter aanvulling van deze arbeidsovereenkomst een werkbefORTE voor van diezelfde werkgever waarin gesteld wordt dat verzoeker indien het wettelijk toegelaten is, onmiddellijk opnieuw in dienst kan treden.

Verzoeker legt tevens talrijke loonfiches voor waaruit blijkt dat hij gedurende de periode dat het toegelaten was te werken in België, hij dit ook steeds gedaan heeft.

Verzoeker is dan ook niet akkoord met de redenen die tegenpartij opgeeft om zijn verzoek tot verblijfsmachtiging af te wijzen.

Tegenpartij had verzoeker de kans moeten geven om een arbeidskaart te bekomen in België.

Verzoeker heeft voldoende garanties geboden dat hij terug aan de slag kan in België. Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst en werkbefORTE voorgelegd. Nergens in de instructies staat te lezen welke datum juist vermeld moet worden op deze arbeidsovereenkomst.

Tegenpartij had verzoeker drie maanden de tijd moeten geven om deze arbeidskaart aan te vragen en wanneer hij deze bekwam had tegenpartij aan verzoeker een verblijfstitel in België moeten afleveren geldig voor één jaar.

Tegenpartij geeft in haar motivering geen reden waarom dit niet mogelijk gemaakt wordt voor verzoeker. Er dient pas een verblijfstitel afgeleverd indien verzoeker zijn bestaande arbeidsovereenkomst opnieuw kan activeren en op deze basis een arbeidskaart kan bekomen.

Bovendien kan verzoeker ook niet begrijpen waarom tegenpartij er van uitgaat dat hij zich niet in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Verzoeker verblijft meer dan vijfjaar in België en heeft zijn leven in België opgebouwd. Hij heeft zich geïntegreerd, heeft gewerkt en belastingen betaald. Hij maakt ondertussen deel uit van deze samenleving.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze elementen niet meespelen bij het beoordelen van het feit of hij zich al dan niet in een prangende humanitaire situatie bevindt.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

Tegenpartij heeft onzorgvuldig en onredelijk gehandeld door verzoeker niet de kans te geven een arbeidskaart in België te bekomen.

Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst voorgelegd en een brief van de werkgever dat verzoeker, indien wettelijk toegestaan, opnieuw aan de slag kan.

Tegenpartij had verzoeker de kans moeten geven een arbeidskaart aan te vragen samen met zijn werkgever.

Er dient immers pas een verblijfstitel afgeleverd te worden als verzoeker een arbeidskaart bekomt.

Tegenpartij heeft onzorgvuldig gehandeld door de bewijzen en garanties die verzoeker voorlegde i.v.m. zijn mogelijkheid tot werken in België, te negeren.

Tegenpartij heeft onredelijk gehandeld door verzoeker niet de kans te geven een arbeidskaart te bekomen in België.

3.3. Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden deze samen behandeld.

Verzoeker meent dat de opgegeven motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Vooreerst betoogt hij dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals vooropgesteld in criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009, nu hij een arbeidsovereenkomst neerlegde met bijhorende loonfiches en een werkbelofte van dezelfde werkgever. Verzoeker meent dat verweerder diende te motiveren waarom hem ondanks deze documenten, deze garanties op werk, niet de kans werd geboden een arbeidskaart aan te vragen. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat dit ook een onzorgvuldig en onredelijk handelen inhoudt van verweerder. Tevens meent verzoeker dat hij in tegenstelling tot wat verweerder motiveerde, zich wel degelijk in een prangende humanitaire situatie bevindt. Hij wijst er op dat hij reeds vijf jaar in België verblijft, hier zijn leven heeft opgebouwd, geïntegreerd is, gewerkt heeft en belastingen betaalt.

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat hij wél voldoet aan de voorwaarden vervat het criterium 2.8.B zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu hij enerzijds voldoende garanties bood aan de slag te kunnen op de arbeidsmarkt en anderzijds zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, zodat hij in essentie een strikte toepassing vraagt van deze vernietigde instructie. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPS